

RAYMOND
CHANDLER

ASSZONYY
A TÓBAN

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2020

A Treloar-épület az Olive Streeten állt, és áll ma is, a Hatodik utca közelében, a nyugati oldalon. Előtte a járdát fekete-fehér gumikockákból rakták ki hajdanán. Ezeket a háborús erőfeszítéshez való hozzájárulás jegyében most felszedték, és egy kalaptalan, házfelügyelő küllemű férfi úgy nézte a munkát, mint akinek a szíve szakad meg belé.

Elmentem mellette a szaküzletekkel szegélyezett árkádsoron, és beléptem a hatalmas, fekete-arany előcsarnokba. A Gillerlain Vállalat a hatodikon volt, a homlokzati részen, platinakeretű, kettős síküveg lengőajtó mögött. A fogadótermet kínai szőnyegek, mattezüst falak, szögletes, de választékos bútorok, tartókon álló, fényes-hegyes absztrakt szobrocskák díszítették, az egyik sarokban egy magas, kúp alakú vitrin állt. Ebben lépcsőzetesen elrendezett, csillogó tüköruveg lapocskákon, szigeteken és ormokon a világ összes elképzelhető tégye és dobozkája közszemlére volt téve. Krémek, púderekek, szappanok és kölnivizek minden évszakra, minden alkalomra. Parfümök hosszú, vékony üvegcsékben, amiket tán egy lehelet is fölborítana, parfümök kicsi pasztellszínű fiolákban, derekukon cuki szaténcsokrokkal, mint kisleányok a tánciskolában. Az abszolút csúcsnak valami igen kevés és igen egyszerű ígérkezett egy

zömök, borostyánsárga palackban. Középtájt, szemmagasságban helyezkedett el, rengeteg üres helyet hagytak körülötte, és a felirata ez volt: *Gillerlain Regal, a parfümök pezsgője*. Ezt vegyék, emberek! Egy csöppnyi a nyak tövébe, és máris langy nyári záporként hullanak a hölgyekre a hozzá való rózsaszín gyöngyszemek.

Nett kis szőke ücsörgött egy távoli sarokban a házi telefonközpont kapcsolótáblájánál, még korlát is védte, nehogy baja essék. Az ajtóval szemközt, annak meghosszabbításában karcsú, magas, sötét hajú szépség trónolt egy lapos íróasztal mögött, név szerint, mint az asztal elején álló, trébelt feliratú táblácska mutatta, Miss Adrienne Fromsett.

Konzervatív szabású, acélszürke kosztümöt viselt, a kabátka alatt sötétkék blúzt és annál egy árnyalattal halványabb férfinyakkendő. A mellzsebébe hajtogatott díszsebkendő élével kenyeret lehetett volna szeletelni. Egy csatos karperecen kívül más ékszer nem volt rajta. Kettéválasztott haja lenge, de azért eléggé rafinált hullámokban omlott alá. Makulátlan bőre alabástromfehér, szemöldöke szigorú, nagy fekete szeme úgy nézett, mint amibe a megfelelő időben és a megfelelő helyen még akár melegség is költözhet.

A sima névjegyemet tettem az asztalára, azt, amelyiknek a sarkában nem virít géppisztoly, és közöltem, hogy Mr. Derace Kingsley-vel szeretnék beszélni.

Jól megnézte a névjegyet. – Elő van jegyezve?

– Nem vagyok.

– Mr. Kingsley-vel nagyon nehéz előjegyzés nélkül beszélni.

Efölött nem nyitottam vitát.

– Milyen jellegű ügyben keresi, Mr. Marlowe?

– Magánban.

– Értem. Ismeri önt Mr. Kingsley?

– Aligha. Bár a nevemet éppenséggel hallhatta. Talán mondja neki azt, hogy M’Gee hadnagytól jöttem.

– És M’Gee hadnagyot ismeri Mr. Kingsley?

Egy halom frissen gépelt, fejléces levél mellé biggyesztette a névjegyemet. Hátradőlt, egyik karját az asztallapra fektette, és finoman kopogott kis aranyceruzájával.

Rávigyorogtam. Az apró szőke a kapcsolótáblánál kagylószerű fülecskéjét hegyezte, és üde kis mosolyt villantott felém. Játékosnak és készségesnek tűnt, de csak úgy, mint aki nem egészen biztos magában, akár egy új cica egy olyan házban, ahol nemigen kedvelik a macskaféléket.

– Én remélem – mondtam. – Maga pedig megtudhatja, ha megkérdi tőle.

Gyorsan aláírkantott három levelet, nehogy hozzám kelljen vágnia a tollkészletét. Amikor megszólalt, már föl se pillantott.

– Mr. Kingsley-nek éppen tárgyalása van. Majd beküldöm a névjegyét, ha alkalom adódik.

Megköszöntem, és leültem egy csupa króm meg bőr karosszékre, amely sokkal kényelmesebb volt, mint amilyenek ígérkezett. Telt az idő, csönd ereszkedett a jeleentre. Senki se jött ki, senki se ment be. Miss Fromsett elegáns keze a papirosokat szántotta, a kapcsolótáblától időnként odahallatszott a cica halk csipogása meg a banándugók kis kattanásai.

Rágyújtottam, és odahúztam egy hamutartót a szék mellé. Lábujjhegyen, pisszegve osontak a percek. Alaposan szétnéztem a helyiségben. Az ilyen cégekről jóformán semmit se lehet megállapítani. Lehet, hogy milliókat keresnek, lehet, hogy a hátsó szobában épp a se-riff támasztja a széfet nekidöntött széktámlával.

Fél óra és három vagy négy cigaretta múltán kinyílt egy ajtó Miss Fromsett asztala mögött, és két férfi hátrált ki rajta nevetve. A harmadik az ajtót tartotta, és segített nekik nevetni. Szívélyesen lekezelték, aztán a két férfi átvágott az irodán, és kiment. A harmadik úgy törölte le a képéről a vigyort, mint aki életében nem vigyorgott még. Magas pacák volt, szürke öltönyben, olyan, aki nem tűr semmiféle lazaságot.

– Kerestek? – csattant a főnöki hang.

Miss Fromsett lágyan felelte:

– Egy bizonyos Mr. Marlowe szeretne beszélni ön-nel. M’Gee hadnagytól jött. Magánjellegű ügyben.

– Sose hallottam róla – kaffogta a magas férfi. Át-vette a névjegyemet, és rá se pillantva visszament az iro-dájába. Az ajtó pneumatikus „fujj”-t hallatva becsukó-dott. Miss Fromsett nyájas-bús mosolyt küldött felém, mire én megeresztettem egy szemérmetlen kacsintást. Megettem egy újabb cigarettát, s az idő csak totyogott tovább. Kezdtém otthon érezni magam a Gillerlain Vál-lalatnál.

Tíz perc múlva megint kinyílt az ajtó, előbújt a nagy-főnök kalapban, és odavágta, hogy megy nyiratkozni. Lendületes léptekkel átszelte a kínai szőnyeget, aztán fél-

úton az ajtóhoz villámgyors hátraarcot csinált, és a szé-
kemhez viharzott.

– Velem akar beszélni? – kaffogta.

Lehetett vagy hat láb két hüvelyk magas, és legfö-
lőbb egy gramm zsír volt rajta. Kőszürke szemében hi-
deg fénypettyek csillogtak. Elegánsan töltötte ki extra
méretű, hajszálcsíkos szürke flanelöltönyét. Modora azt
sugallta, hogy őnála aztán nincs kecmec.

Felálltam. – Ha maga Mr. Derace Kingsley.

– Ki az istennek képzeli úgy mégis?

Ráhagytam, átnyújtottam neki a másik névjegyemet,
rajta mesterségem címerével. Rácsukta a mancsát, és sa-
vanyú pofát vágva megnézte.

– Kicsoda az a M’Gee? – förmedt rám.

– Egy ismerősöm.

– Le vagyok nyugözve – mondta, és hátrapillantott
Miss Fromsettre. A hölgynek tetszett a dolog. Nagyon.
– Esetleg más érdekesítő infó a pasasról?

– Nos, úgy becézik, hogy Ibolyás M’Gee – feleltem.

– Merthogy folyton azokat az ibolyaszagú torokpasz-
tillákat szopogatja. Nagyra nőtt muksó, a haja puha
ezüstszürke, pici szája babacsókdosásra termett. Ami-
kor utoljára látták, fess kék öltönyt viselt, tompa orrú
barna cipőt, szürke puhakalapot, és éppen ópiumot szí-
vott makrapipából.

– Nem tetszik nekem a modora – mondta Kingsley
olyan hangon, amivel diót lehetett volna törni.

– Sebaj – feleltem. – Úgysem eladó.

Úgy hőkölt hátra, mintha egyhetes döglött makrélát akasztottam volna az orra alá. Aztán hátat fordított, és a válla fölött bökte oda:

– Pontosan három percet kap tőlem. Isten tudja, miért.

Visszaporzott a szőnyegen, el Miss Fromsett asztala mellett, aztán fölrántotta és a képembe vágta az irodája ajtaját. Miss Fromsettnak ez is tetszett, de most mintha csúfondáros kis nevetés bujkált volna a szeme mögött.

Az igazgatói iroda úgy nézett ki, ahogyan egy igazgatói irodának ki kell néznie. Hosszú volt, homályos, csendes és légkondicionált, ablakai zárva, sűrű redőnyei félig leengedve, hogy a júliusi verőfényt kirekesszék. Sűrű függönyök passzoltak sűrű szőnyegpadlóhoz. A sarokban jókora, fekete-ezüst széf állt, mellette hozzáillő, jóval alacsonyabb iratszekrények sorakoztak. A falon hatalmas, színezett fénykép lógott, idősebb, csőrorrú, pofaszakállas, keményített inggalléros ürgét ábrázolt. A gallérból kiugró ádámcsutkája keményebb lehetett, mint némelyek álla. Az alatta levő táblácskán ezt olvastam: *Mr. Matthew Gillerlain, 1860–1934.*

Derace Kingsley bemasírozott vagy nyolcszáz dollár ára igazgatói íróasztala mögé, és egy magas bőrszékre eresztette ülepét. Vékony, négyszögletű szivart vett ki egy rézpántos mahagóniládikóból, lecsippentette a hegyét, és meggyújtotta egy kövér asztali rézgyújtóval. Nem kapkodta el a dolgot. Elvégre csak az én munkaidőmet fecsérelte. Amikor végzett, hátradőlt, és pöffengett egyet.

– Én üzletember vagyok. Nem lacafacázok. Maga engedéllyel működő magánnyomozó, ha a kártyájának hinni lehet. Lássunk erre valami bizonyítékot is.

Elővettem a tárcám, és átnyújtottam neki a bizonyítékokat. Megnézte, és visszahajította őket. A műanyag tasak az engedélyem fénymásolatával a padlóra pottyant. Nem kért bocsánatot.

– Nem ismerek semmiféle M’Geet – mondta. – Petersen seriffet ismerem. Tőle kértem, hogy ajánljon egy megbízható embert egy bizonyos munka elvégzésére. Gondolom, maga ez az ember.

– M’Gee a seriffhivatal hollywoodi őrsén dolgozik – mondtam. – Ellenőrizheti.

– Fölösleges. Úgy nézem, meg fog felelni, csak aztán el ne szemtelenedjék. És tartsa észben, ha én egyszer fölbérelek valakit, az az illető az enyém. Pontosan azt teszi, amit mondok neki, és hallgat, mint a csuka. Különben repül. Világos? Remélem, nem vagyok túl kemény magának.

– Ezt a kérdést talán hagyjuk még nyitva – feleltem.

Összemorcolta a szemöldökét, majd rám vakkanzott: – Mennyi a díja?

– Napi huszonöt plusz költségtérítés. Nyolc cent kocsimérföldenként.

– Röhej – mondta. – Túl sok. Tizenöt és passz. Épp elegendő. A kocsiköltséget állom, józan határok közt, amilyen világot élünk manapság. Aztán csak semmi sétakocsikázás.

Pöffentettem egy kis szürke cigarettafüst-felhőt, és szétlegeztem. Nem szóltam semmit. Ez meglepte kissé.

Ráhasalt az asztalra, és felém bökött a szivarjával. – Még nem béreltem föl – mondta –, de amennyiben

megteszem, az ügy teljesen bizalmas jellegű. Nem fecsegünk róla a zsarú cimboráknak. Értve vagyok?

– Mit akar elvégeztetni velem, Mr. Kingsley?

– Mit érdeklí az magát? Mindenféle nyomozást vállal, nem?

– Nem mindenfélét. Csak tűrhetően tisztességeseket.

Merően nézett a szemembe, álla megfeszült. Szürke szeme elsötétült.

– Például nem vállalom válási ügyeket – mondtam.

– És száz dollárt kapok foglalóba... idegenektől.

– Nahát, nahát – mondta most már sokkal halkabban. – Nahát, nahát.

– Ami pedig azt illeti, hogy maga túl kemény-e nekem – folytattam –, a legtöbb kliensem azzal kezdi, hogy lucskosra sírja az ingmellemet, vagy elkezd velem ordibálni, hogy mutassa, ki a góré. De rendszerint megjuhászodnak... ha megérik.

– Nahát, nahát – hajtogatta ugyanolyan halkán, és csak bámult rám. – Sokan elhullanak közülük, mondja?

– Akik jól bánnak velem, azok nem – feleltem.

– Vegyen egy szivart – mondta.

Vettem egy szivart, és zsebre vágtam.

– Azt akarom, hogy kerítse elő a feleségemet – közölte. – Egy hónapja, hogy eltűnt.

– Rendben van – mondtam. – Előkerítem a feleségét.

Mindkét kezével az asztalra csapott. Rezzentelen tekintettel nézett a szemembe. – Tudja, mit, el is hiszem magának – mondta. Hirtelen elvigyorodott. – Négy éve nem tettek így helyre – fűzte hozzá.

Nem szóltam semmit.

– A fenébe is – mondta. – Tetszett. Nagyon tetszett. – Végigszántott a kezével sűrű, sötét haján. – Egy teljes hónapja, hogy nyoma veszett – mondta. – A hegyi faházunkból tűnt el. Puma Point közelében. Ismeri Puma Pointot?

Mondtam, hogy ismerem Puma Pointot.

– A házunk három mérföldre van a falutól – folytatta. – Részben magánút vezet hozzá. Egy magántulajdonú tó partján áll. Özgida-tó. Építettünk ott hárman egy duzzasztót, hogy felverjük a birtok értékét. Az enyém meg két másik emberé a telek. Jó nagy, de nincs közművesítve, és most már egy darabig nem is lesz, persze. A barátaimnak is vannak ott faházaik, meg nekem is, egy másikban pedig egy Bill Chess nevű ember él a feleségével, ingyen és bérmentve, ő felügyel az egész hóbelevancra. Hadirokkant, nyugdíjas. Ennyi az egész szitu odafönn. A feleségem május közepén utazott fel, két víkendre lejött, utoljára június 12-én várták egy partira, de nem jelent meg. Azóta nem láttam.

– Mit intézett eddig? – kérdeztem.

– Semmit. Egyáltalán semmit. Még csak föl se mentem oda. – Várta, hogy megkérdezzem, miért.

Megkérdeztem: – Miért?

Hátralökte a székét, hogy kinyithasson egy zárt fiókot. Összehajtogatott papirost vett elő, áttolta az asztalon. Kibontottam, és láttam, hogy egy távirati űrlap az. A táviratot El Pasóban adták fel, június 14-én délelőtt 9.19-kor. Derace Kingsley-nek volt címezve, Carson Drive 965., Beverly Hills, és így szólt:

MEXIKÓBA MEGYEK VÁLNI STOP CHRIS FELESÉGE LESZEK STOP MINDEN JÓT VISZLÁT CRYSTAL

Letettem az asztal felém eső szélére, Kingsley pedig átnyújtott egy jókora, fényes, nagyon tiszta pillanatfelvételt, amelyen egy férfi és egy nő ücsörgött a fővenyen strandernyő alatt. A férfin úszónadrág volt, a nőn igen merész műselyem fürdőruha. Nyúlánk, szőke, fiatal, formás, mosolygós. A férfi robusztus, barna bőrű, jóképű legény, széles vállú, izmos lábú, fényes fekete hajú, villogó fogú. Hatlábnyi hitelesített házasságfeldúló. Ölélsre termett karok, a teljes agykapacitás az arcán. Kezében napszemüveget himbált, és lezser, begyakorolt mosollyal nézett a lencsébe.

– Ő Crystal – mondta Kingsley –, ez meg itt Chris Lavery. Áldásom rájuk, menjenek a pokolba.

Rátettem a fényképet a táviratra. – Rendben van, tehát mi a bibi? – kérdeztem.

– Odafönn nincs telefon – mondta –, és igazából az a buli se volt olyan fontos, amire várták. Úgyhogy a táviratig egy cseppet sem aggódtam. A távirat is épp csak hogy meglepett. Crystal és köztem már rég vége mindennek. Ő éli a maga életét, én is az enyémet. Van saját pénze, nem is kevés. Évi húszszer egy családi holding jövedelméből, amelynek értékes olajkoncessziói vannak Texasban. Mindenfélékkel cicázik, többek között Laveryvel is. Az, mondjuk, meglepett volna, ha tényleg hozzámegy, mert a pasas nem több, mint professzionális szoknyavadász. De eddig összeállt a kép, érti.

– És aztán?

– Két hétig semmi. Aztán telefonáltak a San Bernardinó-i Prescott Hotelből, hogy egy Crystal Grace Kingsley nevére és az én lakcímemre bejegyzett Packard Clipper vesztegel a garázsukban, és hogy mi legyen vele. Mondtam nekik, hogy tartsák ott, és küldtem egy csekket. De még ebben se volt semmi különös. Gondoltam, Crystal még mindig az államon kívül van, s ha egyáltalán kocsival mentek, hát Laveryét vitték. Viszont tegnapelőtt összefutottam Laveryvel a Sportklub előtt, itt lejjebb, a sarkon. Azt mondja, fogalma sincs, hova lett Crystal.

Kingsley gyors pillantást vetett rám, és az asztalra állított egy palackot meg két színes üvegpooharat. Töltött két italt, az egyiket áttolta. A magáét fölemelte a fénybe, és lassan így szólt:

– Lavery erősködik, hogy nem mentek el sehová, két hónapja színét se látta a feleségemnek, és semmilyen kapcsolatban nem volt vele ezalatt.

– Hisz neki? – kérdeztem.

Homlokát ráncolva bólintott, fölhajtotta az italát, és félretolta a poharat. Én is belekóstoltam a magaméba. Skót whisky volt. Nem a legjobb minőségű.

– Ha hittem neki – mondta Kingsley –, és lehet, hogy rosszul tettem, az nem azért volt, mintha szava-hihető fickó lenne. Ellenkezőleg. Semmirekellő gazember, aki azt hiszi, menő dolog lefektetni a barátai feleségét, s aztán fűnek-fának eldicsekedni vele. Azt hiszem, kifejezetten élvezte volna, ha az orrom alá dörgölheti, hogy megszőktette a feleségemet. Jól ismerem az ilyen

kandúrokat, ezt meg különösen. Egy ideig ügynökös-ködött nálunk, de csak a baj volt vele. Állandóan a titkárnöket fogdosta. És ettől függetlenül is itt van ez az El Paso-i távirat, amit szóba hoztam előtte, ugyan miért hazudott volna róla?

– Lehet, hogy a felesége kitette a szűrét – mondtam.
– Ez jól befűtött volna a Casanova-komplexusának.

Kingsley felélénkült a gondolatra, de azért nem nagyon. Megrázta a fejét. – Én félig-meddig még mindig hiszek neki – mondta. – Bizonyítsa be, ha tévedek. Részben ezért is akarom felfogadni. De van ennek a dolognak egy másik, aggasztóbb oldala is. Az állásom jó állás, de csak az, semmi több. Nem bírná el a botrányt. Azonnal kivágnának innen, ha a feleségem rendőrségi ügybe keveredne.

– Rendőrségi ügybe?

– Más irányú elfoglaltságai mellett – mondta Kingsley keserűen – bé nejem néha időt szakít rá, hogy el-emeljen ezt-azt az áruházakban. Szerintem ez csupán amolyan nagyzási hóbort nála, amikor jó alaposan becsicscent, de azért elég ronda jelenetekre került már sor különféle igazgatói irodákban. Eddig még sikerült megakadályoznom, hogy vádat emeljenek ellene, de ha ilyesmi történe egy idegen városban, ahol senki sem ismeri – felkapta, aztán csattanva visszajettette a tenyerét az asztallapra –, hát, annak könnyen börtön lehetne a vége, nem igaz?

– Vettek tőle valaha ujjlenyomatot?

– Sose tartóztatták még le – felelte.

– Nem erre gondolok. Ezek a nagyáruházak néha azzal a feltétellel állnak el a vádemeléstől, hogy ujjlenyomatot kérnek. Az amatőröket ez elijeszti, a kleptomániásokról pedig szép kis akta gyűlik össze a véd- és dacszövetségük nyilvántartásában. Ha valakinek az ujjlenyomata elég sokszor előfordul, annál lerántják a redőnyt.

– Tudtommal semmi ilyesmi nem történt – mondta Kingsley.

– Hát, azt hiszem, az áruházi tolvajlást egyelőre nyugodtan ejthetjük – mondtam. – Ha letartóztatták, át is kutatták volna. És még ha hagyják is a zsaruk, hogy hamis nevet diktáljon be, magával azért kapcsolatba léptek volna. Azonkívül már rég segítségért kiabálna, ha fülön csípték. – Megkocogtattam a kék-fehér távirati blankettát. – Ez meg már egy hónapos. Ha akkoriban történt volna, amire gyanakszik, az ügy rég le lenne zárva. Első előfordulás esetén különben is megúszná egy fejmosással meg egy felfüggesztettel.

Töltött magának még egy italt, hogy könnyebben menjen az aggodalmaskodás. – Máris vidámabb vagyok – mondta.

– Persze egy csomó más dolog is történhetett – folytattam. – Például elment Laveryvel, de aztán szétváltak. Vagy egy másik férfival ment el, és a távirat csak kamu. Vagy egyedül ment el, esetleg egy nővel. Vagy delirium tremense volt, és éppen most heveri ki egy magánszanatóriumban. Vagy valami olyan zűrbe keveredett, amiről elképzelésünk sincs. Vagy valaki eltette láb alól.

– Jó isten, ne mondjon ilyet! – kiáltott fel Kingsley.

– Miért ne? Ezt is számításba kell venni. Egyelőre eléggé homályos képem van Mrs. Kingsley-ről – hogy fiatal, szép, vakmerő meg kikapós. Hogy szeret inni, és veszélyes dolgokat művel, ha iszik. Hogy bomlik a férfiakért, és bármikor összeállhat egy idegennel, aki-ről még az is kiderülhet, hogy bűnöző. Eddig stimmel?

Bólintott. – Szóról szóra.

– Mennyi pénze lehet?

– Rendszerint sokat tart magánál. Külön bankja van, és külön bankbetétje. Bármennyije lehet.

– Gyerek van?

– Nincs.

– Maga kezeli az ügyeit?

Megrázta a fejét. – Nincsenek ügyei, kivéve a csekkbetéteket, a pénzkivéteket meg a pénzszórást. Soha nem fektet be egy centet sem. És én semmit sem érek a pénzével, ha erre céloz. – Hallgatott egy sort. – Nehogy azt higgye, hogy nem próbálkoztam. Én is csak ember vagyok, és nem valami szívderítő elnézni, hogyan repül ki az az évi húszezer az ablakon, és semmi látszatja sincs, csak a macskajajok meg a Chris Lavery klassziszú szeretők.

– Milyen viszonyban van a bankjával? Tudna tőlük szerezni egy kimutatást az utóbbi két hónap kivétjeiről?

– Nem árulnak el semmit. Egyszer már próbáltam, amikor arra gyanakodtam, hogy zsarolják. Mereven elzárkóztak.

– Beszerezhetnénk az információt – mondtam –, és lehet, hogy rá is kényszerülünk még. De ez azzal jár,

hogy az eltűnt személyek osztályához kell fordulnunk. Maga pedig ezt nem szeretné.

– Ha szeretném, nem hívtam volna magánnyomozót – felelte.

Bólintottam, összegereblyéztem és zsebre tettem a holmimat. – Több ága-boga van ennek az ügynek, mint amennyit egyáltalán átlátok most – mondtam –, de mindenesetre azzal kezdem, hogy kikérdezem Laveryt, aztán felmegyek az Őzgida-tóhoz, és ott is érdeklődöm. Szükségem lesz Lavery lakcímére meg egy ajánlólevélre a nyaralói emberéhez.

Fejléces levélpapírt vett elő a fiókból, írt rá valamit, és átnyújtotta. Ezt olvastam: „Kedves Bill, Mr. Philip Marlowe szeretné megnézni a birtokot. Kérem, mutassa meg neki a házunkat, és legyen mindenben a segítségére. Üdvözlettel, Derace Kingsley.”

Összehajtogattam, és beletettem a borítékba, amit közben megcímzett. – Mi a helyzet a többi faházzal odafenn? – kérdeztem.

– Idén még senki se ment föl. Az egyik pasas kormányhivatalnok Washingtonban, a másik Fort Leavenworthben van, aktív szolgálatban. Mindegyikkel velem van a felesége is.

– Lavery lakcíme – emlékeztettem.

Valahová a fejem fölé szegezte tekintetét. – Bay Cityben lakik. A házat megtalálnám, de a pontos címe nem emlékszem. Azt hiszem, Miss Fromsett megadhatja magának. Nem kell tudnia, hogy miért kéri. Úgyis ki fogja találni. Ja, és száz dollárt is említett.

– Hagyja csak – mondtam. – Azzal azért hozakodtam elő, mert két lábbal ugrált a hasamon.

Elvigyorodott. Felálltam, és bizonytalanul nézegettem az asztal mellől. Végül kiböktem: – Ugye nem hallgatott el semmit, ami fontos lehet?

Szemügyre vette a hüvelykujját. – Nem. Nem hallgattam el semmit. Aggódok, tudni szeretném, hol van. Fenemód aggódok. Ha bármit megtud, hívjon, akár éjjel, akár nappal.

Megígértem, kezet ráztunk, aztán újra végigmentem a hosszú, hűvös irodán, ki Miss Fromsetthez, aki elegánsan feszített az asztala mögött.

– Mr. Kingsley szerint maga meg tudná adni nekem Chris Lavery lakáscímét – mondtam, és közben az arcát figyeltem.

Nagyon lassan egy barna bőrbe kötött címjegyzékért nyúlt, és fellapozta. Feszült és hideg volt a hangja, amikor megszólalt.

– A nyilvántartásunkban az áll, hogy Altair Street 623., Bay City. Telefonszám Bay City 12523. De hozzáteszem, hogy Mr. Lavery már több mint egy éve nem dolgozik nálunk. Lehet, hogy azóta elköltözött.

Megköszöntem, és az ajtóhoz ballagtam. Onnan megvisszanéztem. Nagyon mozdulatlanul ült, két kezét összefűzte az asztalon, és a semmibe meredt. Egy-egy vörös folt égett a két orcáján. Tekintete kifejezéstelen volt, keserű.

Azzal a benyomással jöttem el, hogy Chris Lavery nem tartozik a kellemes emlékei közé.